

Sygn. akt I UK 233/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania J. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanego [...] Przedsiębiorstwa [...] Spółki z o.o. w S.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w C.
z dnia 5 listopada 2015 r., sygn. akt IV Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w C., wyrokiem z 5 listopada 2015 r., oddalił apelację ubezpieczonego J. S. od wyroku Sądu Rejonowego w C. z 5 marca 2015 r., w który Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 11 października 2011 r. odmawiającej mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok Sądu drugiej instancji wniósł ubezpieczony J. S., zaskarżając wyrok w całości i podnosząc jako podstawy kasacyjnej naruszenie przepisów postępowania, których uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 i 2 k.p.c. i art. 382 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c.

W świetle powyższego skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w innym składzie Sądowi Okręgowemu w C..

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołała się na oczywistą zasadność skargi, uzasadniona rażącym naruszeniem przez Sąd Okręgowy wskazanych jako podstawy kasacyjne przepisów postępowania. Zdaniem skarżącego w toku procedowania przed Sądem Okręgowym doszło do nieuprawnionego ograniczenia materiału dowodowego przez oddalenie wniosku strony o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych, oraz oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z nowej opinii biegłego, w sytuacji, gdy Sąd dysponował opiniami biegłych sprzecznymi ze sobą w zakresie kluczowego dla rozstrzygnięcia ustalenia, czy ubezpieczony rokował możliwość odzyskania zdolności do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, że w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powoływana przez pełnomocnika skarżącego oczywista zasadność skargi to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CSK 198/15, LEX nr 1823323).

Pełnomocnik skarżącego podnosi, że oczywista zasadność skargi wynika z nierzetelności sądu w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, powołuje się jednocześnie na tezę wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2009 r., II UK 7/09, LEX nr 1324293. Jednakże błędnie odczytuje podstawowe motywy rozstrzygnięcia w podanej sprawie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 września 2009 r. przyjął, że przepis art. 382 k.p.c. jest naruszony wtedy, gdy w orzekaniu sąd pomija część materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. W art. 382 k.p.c. nie chodzi o dowody w ogóle nieprzeprowadzone. Natomiast przepis art. 227 k.p.c., zgodnie z którym przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, nie pozwala na przyjęcie, że sąd ma zawsze przeprowadzić dowód z opinii kolejnego biegłego, jeżeli tylko strona o to wnosi. Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.).

W związku z nieścisłościami między opiniami biegłych poszczególnych specjalności, Sąd drugiej instancji dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu chorób wewnętrznych, chirurgii urazowej i ortopedii oraz neurologii, którzy stwierdzili w opinii z 15 września 2015 r., że po 19 września 2012 r. skarżący nie odzyskał zdolności do pracy, a dalsze leczenie i rehabilitacja nie rokowały odzyskania zdolności do pracy.

Podsumowując warto przytoczyć jeszcze pogląd wyrażony w wyroku z 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14, LEX nr 1771399, zgodnie z którym dowód z opinii biegłych ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.). Z tego względu nie

mają do niego zastosowania wszystkie zasady dotyczące postępowania dowodowego, w tym art. 217 k.p.c. Zgodnie z art. 286 k.p.c., sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, sprzeczności, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności. Postawienie w tym kontekście zarzutu naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. nie może być uznane za wystarczające, gdyż do jego obrazu może dojść tylko wtedy, gdy sąd samodzielnie wypowiada się w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych, z pominięciem dowodu z opinii biegłego (biegłych), co w sprawie nie miało miejsca.

W świetle powołanego orzecznictwa teza o oczywistości skargi kasacyjnej w związku z uchybieniami sądu drugiej instancji w zakresie postępowania dowodowego nie może się ostać. Tym samym, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.